

УКРІНФОРМ

Мультимедійна платформа іномовлення України

Київський драматичний театр «Актор» відкрив новий сезон театральною виставою за Зюскіндом і Фройдом

«Натхнення вимагає тиші», – сказав письменник Зюскінд, і у декораціях вистави з'явилися акустичні плити для звукоізоляції.

«Таємниця людської душі заточена в психічних драмах дитинства», – сказав психоаналітик Фройд, і головний герой обійняв широкі жіночні стегна свого контрабасу.

«Мамо!», – скрикнув актор Качур, і розповів глядачам історію одного кохання.

Моновистава – це завжди виклик. І актору – бо він у найвідповідальніший час сам на сам із повним залом, і режисеру, бо майже все тримається лише на тому одному акторові, і, звісно, глядачам. Бо йдучи на монопостановку, у тебе є лише два варіанти: або ти просто

беззастережно любиш того одного-єдиного актора на сцені, або ж – він грає аж так, що справді ті півтори години на нього безперервно хочеться дивитися.

Театр «Актор» відкрив театральний сезон саме таким викликом і 19 серпня показав прем'єру вистави «Качур. Контрабас» – одноактний монолог розчарованого в житті, але, водночас захопленого музикою і власними психологічними переживаннями молодого контрабасиста, який працює в державному оркестрі і має таємне кохання на ім'я Сара.

Слава Жила

Взагалі то, це вистава за твором Зюскінда «Контрабас» та з масою фрейдівських відсилок, але її повноправним співавтором також можна вважати і виконавця головної ролі – Ігора Качура, оскільки у постановці використовуються його власні монологи, – розповів мені буквально за кілька хвилин до прем'єри директор та художній керівник театру «Актор» Слава Жила.

- Це, напевно, буде історія про нього, адже певною мірою, назва «Качур. Контрабас» – це такий трішечки маркетинговий хід. На сцені будуть актор Качур і контрабас, подивимося. Моновистава, це складніше, ніж просто вистава. Ходімо. Зараз це таїнство почнеться. – сказав Жила і ми пішли до переповненого глядацького залу, де в темряві на сцені прокидався наш контрабасист.

Зазначу, що по ходу п'єси я отримала досить непоганий музичний експрес-лікбез за допомогою невидимих персонажів – Брамса, Бетховена, Гайдна, Керубіні та інших світових класиків.

Режисером-постановником вистави стала молода українська режисерка Олександра Бадаламенті.

Вона розповіла, що в «Качур. Контрабас» взяла від Фрейда кілька моментів – це біографічний факт з щоденників про його непрості стосунки з батьком. Але ті батьківські установки на кшталт: «з тебе нічого путнього не виросте», «у тебе немає таланту», вклала у репліки мами, які звучать рефреном в голові головного героя.

Олександра Бадаламенті / Фото: Instagram

Точка відправлення, за словами режисерки – це, все ж, твір Зюскінда «Контрабас», який вона, щоправда сильно інтерпретувала, оскільки в оригіналі не була вибудована лінія взаємостосунків музиканта і його інструмента, на який він проектує ставлення до матері. «Ми вирішили більше акцентувати на лінії Сари і в цілому на його складних стосунках з жінками. Корені цієї проблеми йдуть з дитинства, від взаємин з мамою, які стали для нього

установкою на підсвідомому рівні, і він проектує ставлення до матері на всіх жінок, які йому відмовляють у коханні та досить жорстко вирішує ці невдалі стосунки. Власну маму він не може фізично скривдити, бо насправді дуже її любить, а виміщає відсутність материнської любові на цих жінках. Я хотіла відштовхнутися від думки, що ми всі залишаємося в тому віці, в якому нас недолюбили...

За великим рахунком, завершення історії з Сарою, це вже цілковито від мене. У Зюскінда історія закінчується тим, що герой говорить приблизно: «А тепер я піду в оперу і закричу, і якщо у мене вистачить сміливості, ви зможете прочитати про це завтра в газеті». У нас фінал інакший» –розповіла Олександра.

Це її перша вистава у форматі моно. Коли у тебе є реальні партнери на сцені, з якими можна взаємодіяти, це більш «зрозуміла» матерія, а коли всі об'єкти уваги і всі персонажі – у тебе в голові, це зовсім інакше.

«Вистава – це живий організм. Сьогодні це один варіант, а наступна – може бути абсолютно іншою. Складно сказати наскільки я зараз задоволена, але мені здається, що ми щось нащупали», – додала вона.

Виконавець головної ролі актор Ігор Качур виглядав дуже органічним у ролі невротичного музиканта: він сміявся і плакав, спалахував і затухав, роздягався і одягався, їв, пив, залицявся до глядачок, одним словом жив і імпровізував.

Але, чи були то імпровізації, чи просто природньо зіграні «домашні заготовки»? Подумалося мені і я про це запитала у Бадаламенті.

- Так. Вам не здалося. Ми хотіли створити тонку грань, щоб ледь-ледь було розмито відчуття де театр, а де життя. Оскільки ми скомпільювали різні тексти, це дало можливість трішки погратися жанром і відкритою формою.

А фінальний монолог – це абсолютна імпровізація! У актора є тема, на яку він говорить, але текст кожного разу інший, такий, яким він його відчує у той момент. Коли він тримає Сару на руках, і говорить про храм, то це справді ідеальний спогад з його життя про місце, куди колись він ходив з бабусею, і де йому було дуже добре.

Прем'єра відбулася. Вистава закінчилася. Тривалі аплодисменти вщухли. Глядачі вийшли з залу. А я чекала на виконавця головної ролі. Нарешті він з'явився. В гримі, спітнілий від софітів, літньої задухи і хвилювання.

Звертаюся: - Ігоре, я вітаю вас з прем'єрою. Розкажіть тепер ви нам, що ж у виставі від Фрейда, що від Зюскінда, а що від Качура?

Сміється: - Всі моменти, коли я виходив «на світло» в зал – це все я. Ми вигадали хід, що періодично я буду виходити з образу і ставатиму собою – Качуром, а потім буду знову перетворюватися на персонажа «Контрабасу».

На прем'єрі цього ще не було, але ми плануємо, що надалі в середині вистави, я буду її перервати і виходити спілкуватися до залу, наприклад, запитати у глядачів, що їм подобається, що не подобається.

Також ми ще додамо два епізоди з Фрейда, на які поки ще не вистачало часу, але ми вже знаємо, де вони будуть і 9 вересня вже зіграємо і їх.

Запитую: - Роль у моновиставі зіграти складніше?

Майже вигукує: - Подивіться на мене! Мені 22 роки. Що я там зіграв на своєму невеличкому акторському шляху? А тут – моновистава! Це був серйозний виклик. Я боявся до останнього, тому що не розумів, чи прийдуть люди, чи не прийдуть. А чи вони захочуть мене дивитися? Після першого півторагодинного прогону два тижні тому, скажу чесно, я просто впав, коли ми закінчили. Тільки сказав: «води». Мене буквально поливали. Так було складно фізично. Сьогодні ми робили перед виставою три прогони, два – легесенькі, третій – сильний. І вистава – четверта. Але, нормально, от зараз йду ще шампанське пити (*сміється*). Звичайно, не могла не поцікавитися, наскільки близька йому тема музики, адже вистава насичена досить складним музичним матеріалом.

«Я не маю музичної освіти, не вмію грати на жодному музичному інструменті, та й співати нормально не вмію, - посміхається Качур. – Коли художній керівник і режисер покликали мене й запросили у виставу, я відразу сказав: «А вас не хвилює, що я не вмію грати навіть на гітарі? Про контрабас я взагалі мовчу!». Але їх це не зупинило.

Якби сьогодні на прем'єру прийшов мій художній керівник, в якого я вчився, Богдан Бенюк, він би сто відсотків сказав: «Ти що, не міг навчитися грати пару нот на контрабасі? Це ж так смачно, ти виходиш, і такий раз-два на контрабасі».

Попри те, що вистава мені сподобалася і я, доки дивилася, вірила, що Качур, крім складного і запутаного внутрішнього світу, таки має музичну освіту, я погоджуюся з Бенюком – це було б смачно.

Наступна вистава «Качур. Контрабас» в театрі «Актор» 9 вересня, так що є трохи часу освоїти цей прекрасний жіночний струнно-смичковий музичний інструмент, а ми з Богданом Михайловичем прийшли б, послушали.

Любов Базів. Київ

Фото Павла Багмута